

end de 55,000 Rbd., gaac for Statens Regning iftedetfor paa de vedkommende Entreprenuers, der drive Staten ind paa denne Ve. Naar man nu siger: men naar vi nu bevilge de 55,000 Rbd. under den Betingelse, som Udvalget foreslaer, og der skal slattes Contract, saa finde maaskee de Mænd, der have dannet dette Selskab, og der, som det synes, virkelig alvorlig have anstrengt deres Kræfter for at skaffe disse Midler tilveie, det ikke hensigtsmæssigt at gaac ind derpaa, saa bliver der ikke Noget af den hele Plan. Ogsaa dette Spørgsmaal bør vi forelægge os, men jeg svarer derpaa for mit Vedkommende, at saa bør der foreløbig ikke blive Noget af denne Plan; thi saa ligger deri Beviset for, at den ikke endnu er moden, at det ikke endnu er blevet klart for alle Vedkommende, at de ved at udføre denne Plan i Helsingørs Havn skaffe denne Havn en væsentlig Forøgelse i Bedriften, som kan bære de Udgifter, der følge dermed; — det vil være det klareste Beviis for, at der behøves fornyet Overveielse fra deres Side, der skulle drive Industrien, før de gaac ind derpaa. Derfor som man derimod siger: vi ere ved fornyet Overveielse komne til den Erkjendelse — og det er det, der bringer os til at gaac tilbage — og frygte for, at vi ikke kunne bygge for 55,000 Rbd., men havde vi 60,000 Rbd., vilde vi gaac ind derpaa, saa stiller Sagen sig ganske anderledes. Jeg for mit Vedkommende vilde meget hellere tilraade Thinget, bestandig mod at fastholde de 30,000 Rbd., at udlaaue 60,000 Rbd. i denne Forretning, end at anvende 55,000 Rbd. til at bygge for Statens Regning, og dog sidde med Bedingen i Hænderne, ifald Driftscompagniet ikke vil drive den. Det er det, vi vel skulle lægge Mærke til, at Staten meget godt, og jeg vil gjerne indrømme, uden at give mange flere Penge ud, end der ellers vilde blive givet ud, vil kunne bygge, men den kan ikke drive en Forretning af denne Art med nogenlunde For-

deel; dertil hører en ganske eidendommelig Forbindelse med Handelsforholdene, Bekjendtskab til en Mangfoldighed af Folk og en egen Maade at behandle de Sager paa, som ikke kan staffles tilveie ved en Statsforvaltning. Derfor som man troer, at man kan sætte Regler for, hvad der skal betales for det paa et Fartøi, for det paa et andet Fartøi og for det paa et tredje, og at man kan følge disse Regler, saa tager man feil; der maa saa at sige accorderes med hver Enkelt, gaende ind fra de Forhold, som til enhver Tid bestaae, og der vil mange Gange blive betalt dyrt for den samme Gjenskab, for hvilken der en anden Gang vil blive betalt en ringe Priis. Ved den Art Forretninger skulle Folk have en siin Følelse, de skulle føle dem, de have med at bestille, paa Pulsen, tappe saa meget Blod af dem, som de kunne miste og som de ville hde, hverken meer eller mindre, thi tappe de for meget, døer Forretningen hen for dem, og tappe de ikke nok, saa døe de selv hen af Mangel paa Næring. Det kan Regjeringen ikke give sig af med, den kan ikke finde Folk, til hvem den saaledes kan overlade at føle Forholdene paa Pulsen, det lader sig ikke gjøre; den Bansteligbed, den Usikkerbed, som derved indtræder, kan man kun overvinde ved at lade den private Industri selv beskæftige sig dermed. Jeg skal ikke længer trætte Thinget ved at forsølgge denne Behandling; jeg haaber, at man ndie vil betænke sig, før man gaaer ind paa noget andet Forslag end det, som Udvalgets Fleertal har stillet, og som — jeg gjentager det for mit Vedkommende, thi det har ikke været under Omtale i Udvalget — hvis Ministeren ønsker det paa Vedkommendes eller paa sine egne Vegne, til tredje Behandling kunde faae en Forøgelse, saa at det kom til at hedde „indtil 60,000 Rbd.“ iftedetfor 55,000 Rbd., men ingen Ophalingsbebing for Statens Regning, begyndt og foretaget uden anden Overveielse end den, der nu foreligger.